

Bemærkninger til forslaget

Efter de nugældende regler kan den offentlige myndighed, der udbyder en udviklingskontrakt, få udgifter i denne forbindelse dækket af en særlig pulje. Dette princip er forslagsstillerne ikke imod.

Derimod finder forslagsstillerne, at vilkårene for den private virksomhed, der indgår kontrakten, er betænkelige. Virksomheden forventes at dække udviklingsomkostningerne selv, og den eneste tilskyndelse for virksomheden til at indgå en udviklingskontrakt består derfor alene i en forventning om en betydelig ordre, hvis udviklingsarbejdet lykkes. Disse vilkår er af erhvervsorganisationer med rette blevet kritiseret for at være uhensigtsmæssige. Set fra virksomhedens synspunkt er det kritiske punkt finansiering af et udviklingsarbejde, der både kan lykkes og mislykkes. Det er her, virksomheden har brug for finansiel støtte til dækning af en væsentlig del af risikoen.

Konsekvenserne af dette uhensigtsmæssige regelsæt er, at udviklingskontrakter er blevet anvendt alt for lidt. Det er et paradoks, når sådanne kontrakter er blandt de bedste metoder til på samme tid både at opnå en forbedring af den offentlige sektors funktion og en udvikling af erhvervslivets konkurrenceevne.

Hvis udviklingsarbejdet lykkes og resulterer i en kontrakt, bør virksomheden være forpligtet til at tilbagebetale tilskuddet i form af en andel af overskuddet, indtil tilskuddet er fuldt tilbagebetalt.

Det er tillige uhensigtsmæssigt, at et vellykket udviklingsarbejde altid resulterer i en ordre. Verden står ikke stille, og der kan være andre virksomheder, som har beskæftiget sig med samme eller lignende problemer. I nogle tilfælde vil der derfor være virksomheder, som kan tilbyde endnu bedre løsninger end den virksomhed, der fik udviklingskontrakten. I sådanne tilfælde bør den offentlige myndighed, der udbød kontrakten, naturligvis købe det bedste produkt til prisen. At være forpligtet til at købe det næstbedste produkt er forkert brug af de offentlige midler og kan virke som en sovepude for den pågældende virksomhed.

En omlægning af reglerne for udviklingskontrakter efter disse retningslinjer vil give såvel offentlige myn-

digheder som private virksomheder langt bedre incitament til at indgå udviklingskontrakter end hidtil.

Som eksempel på anvendelse af udviklingskontrakter kan nævnes miljøområdet. Her er der et stort behov for at udvikle renere produkter og processer. Til belysning af felter inden for miljøområdet, hvor der er et stort behov for at udvikle teknisk og økonomisk konkurrencedygtige alternativer til de traditionelle miljøbelastende metoder, kan nævnes følgende eksempler:

1) Tøjrenserier: alternativer til perchloretylen (per) og CFC. Anvendelsen af CFC er ophørt, men perchloretylen er også stærkt miljø- og sundhedsskadeligt. Det er nu omfattet af de grønne afgifter.

2) Tandfyldningsmaterialer: alternativer til kviksølv samt til bisphenol A i plastfyldninger. Det hævdes stadig af Sundhedsstyrelsen samt et flertal af tandlæger, at plastfyldninger ikke er stærke nok til kindtændernes tyggeflader. Derfor er det tilladt, at kviksølv (amalgan) kan anvendes indtil 1999 og muligvis endnu længere.

Det seneste er, at plastfyldninger indeholder bisphenol A, som er et af de stoffer, som mistænkes for at have en østrogenlignende og dermed en fertilitets-hæmmende effekt. Der er derfor behov for udvikling af plastfyldninger uden bisphenol A.

3) Alternativer til PVC, der anvendes i hospitalsartikler, visse emballager samt byggematerialer. Der er indgået en aftale, der skal føre til en reduceret anvendelse af PVC, men bortset fra på emballageområdet sker der meget lidt. Det hævdes eksempelvis, at PVC er det eneste teknisk acceptable materiale til en række hospitalsartikler, herunder blodposer og -slanger.

I relation til byggematerialer satser man officielt på genbrug af PVC, men det går meget trægt. Dette skyldes bl.a., at det er teknisk vanskeligt, da der indgår en række forskellige tilsætningsstoffer i PVC. Når disse blandes, opnår man en ringere materialekvalitet. Derfor er der stadig behov for at erstatte PVC med andre materialer, også i relation til byggematerialer. Hvis erstatningsmaterialet er træ, f.eks. i vinduer, kræver det, at der i øvrigt anvendes miljøvenlig imprægnering, jf. pkt. 4.